

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

„Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és bővelkedni fog. Attól pedig, akinek nincs, még az is elvétetik, amije van” Mt. 25.29

Van vagy nincs?

A fenti ige szinte arany szabály a hitünk és az életünk minden dolgában! Nem lehet kérdés, hogy mindannyian, akik olvassuk e lapot, elmondhatjuk magunkról, hogy VAN! Hogy mi mindenünk VAN, azt számba venni is nehéz lenne!

Évekkel ezelőtt kis hittanos gyerekekkel készültünk egy öregotthonba karácsonyt köszönteni. A gyerekeknek elmondtam, hogy ahová megyünk, ott olyan idős nénik és bácsik vannak, akiket lehet, hogy rajtunk kívül senki sem fog megkeresni. A hittanosaim pedig ezt megértették, és nagy lelkesedéssel készültek. Ki rajzolt, ki hajtogatott és ragasztott, ki verset tanult vagy furulyakiséretet gyakorolt, ki a jelenetben vette ki a részét. Eljött a látogatás napja. A gyerekek izgatottan sorakoztak fel, majd mindenki hozzákezdett ahhoz, amivel készült, s egy jó háromnegyedórán keresztül csak adtunk és adtunk. Nem kényszerből és nem kényszeredetten, hanem örömmel és szeretettel. Mindeközben pedig az idős emberek arca felvillanyozódott, a szíve pedig karácsonyi díszbe öltözködött. Valami történt ott! Nemcsak az idősekkel, hanem velünk is! Mert amíg adtunk az Úr Jézus nevében, addig nem szegényebbek, hanem gazdagabbak lettünk. Mennyei öröm járta át a szívünket, és ez az öröm aztán az egész karácsonyi ünnepünket meghatározta. Mennyyel szegényebben teltek ugyanezek a napok azokban a családokban, ahol nem akartak adni. Azoknál, akik szüntelenül csak önmaguk körül forogtak, maguk öröme, maguk ajándékaira, vagy csak a maguk családjára gondoltak! Mennyyel szegényebben telt az ünnep azoknak, akik csak hangulatot akartak teremteni.

Akinek van, annak adatik, és az Úr Isten azoktól, akiknek nincs, még azt is elveszi, amijük van! Ezt a mondatot az evangéliumokban a tántumok példázatánál olvashatjuk, s nyilván arra figyelmeztetnek ezek a sorok: amit Istentől kaptál - időt, erőt, tehetséget, pénzt, lehetőséget -, azt használd is az Ő dicsőségére és mások épülésére! Ne mondd, hogy nincs semmi, mert ez hazugság! Hanem használd és kamatoztasd azt, amid van! Ne féltsd, hanem Jézus nevében add oda másoknak!

Érdekes azonban, hogy ez a mondat a hittel kapcsolatosan is elhangzik, ti. hogy azoknak az embereknek, akiknek nem volt hitük, őszinte vágyakozásuk az Úr Jézus felé, azoknak hiába adatott meg a lehetőség, hogy Isten Fia ott állt előttük, ebből a találkozásból mégsem lett semmi. A lehetőség csak lehetőség maradt!

Akik viszont nyitott és vágyakozó szívvel fordultak Isten Fia felé, azoknak megadatott, hogy többet és többet értenek Isten dolgaiból. Ez ma is így van! A Szentírás minden család polcán ott van manapság, a templom ajtaja pedig mindenki előtt nyitva van. S mégis: akinek nincs hite, nincs vágyakozása, annak hiába adatik meg a lehetőség, hogy a mennyország Urával kapcsolatba kerüljön, nem lesz belőle semmi! Akinek viszont van ideje, mert hittel és vágyakozással veszi kezébe a Szentírást, és hittel, vágyakozással jön el a templomba, az megtapasztalja, hogy „adatik”, méghozzá olyan sok, hogy egy idő után csordultig telik a szív Jézus Krisztus békelességével, örömeivel, dicsőségével.

Kedves Olvasóm! Van-e hited? Megvan-e benned az őszinte vágyakozás az Úr Isten után? Mert ha igen, biztosan megtelik ez az ünnep is Istennel, Krisztussal, mennyei dicsőséggel és örömmel! Kívánom, hogy így legyen!

Áldott, békés karácsonyt!

Faragó Csaba lelkipásztor

Az Ige küldetésében

Ezzel a címmel hangzott el igehirdetés a reformáció emlékünepén, október 31-én az evangélikus templomban *Plank József* testvérünktől, városunk baptista lelkipásztorától. A prédikáció alapja az Ószövetségben, Ézsaiás próféta könyvében olvasható: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert annnyival magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál és az én gondolataim a ti gondolataitoknál. Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ézs. 55,6-11)

Lapunk hasábjain most négy gondolatot szeretnék megosztani a testvérekkel, ami számomra különösen is hangsúlyos volt az elhangzott igeszakasz alapján.

1. Kezdetben volt az Ige (Jn 1,1) János evangéliuma ezzel az igével kezdődően mutatja be a világ teremtését. Ez nem pusztán a fizikai/biológiai világ teremtését jelenti, hanem felemel minket a „szellemi szférákba”, mintegy Isten szemszögéből mutatva meg a teremtés munkáját: az Atya, a Fiú és a Szentlélek kapcsolatát. Tény, hogy az Egyház „teremtésénél” ugyanolyan szerepet játszik az Ige, mint a világ teremtésekor. Azaz: Ige nélkül nem él, nem létezik az Egyház. Egészen pontosan, ha elveti, vagy elhanyagolja az Igét, lételemét veszíti el, elindul a pusztulás útján (ezen állítást már az ószövetségi gyülekezet példái is igazolják). „Egyház” alatt ne a mai felekezeteiket, hanem a megtért, újjászületett, Jézus Krisztust személyes megváltójuknak valló hívők közösségét értjük.

2. Megszületik a hagyomány A hagyomány születésekor még senki nem beszél hagyományról, inkább úttörőkről. (Mint például Jábál és Jubál esetében 1Móz 4,20-21. verseiben.). A hagyomány olyan, mint az előrehaladásunk közben magunk után hagyott nyomok a homokban – miközben szemünket a célra irányítjuk. (Aki ezeket látja, talán nem is ismerte a célnak, de a nyomokat szentnek tiszteli.) Tény, hogy Jézus korában a hagyományhoz hű vallástisztelők voltak az Ő legádázabb ellenfelei: a farizeusok és az írástudók (Mt. 15:1-3). Kérdés: a hagyomány önmagában jó-e vagy nem? Nem szabad kizárólag a láthatókra nézünk: Istennél nem a külső számít. Ő az emberi szívet vizsgálja.

3. Hagyomány vagy Ige? Látnunk kell, ha a hagyományt egyenrangúvá tesszük az Igével, ezzel vagy magunkról állítjuk, hogy Isten szintjére emelkedtünk (azaz cselekedeteink isteni eredetűek), vagy Istent fokozzuk le emberi szintre. Az Igéhez – átok terhe mellett – tilos bármit is hozzátenni (Amit „Ige-rangúnak” minősítünk, például Jel. 22,18-19. versek.) Jézus szavai szerint „az Írás fel nem bontható” (Jn. 10,35 Károli fordítás), azaz nem érvényteleníthető. Ezzel szemben a hagyomány napról napra, időről időre nő és gyarapodik. Ha kezdetben – tegyük fel – a hagyomány és az Ige egyensúlyban volt, akkor ennek az egyensúlynak már régen fel kellett borulnia a hagyomány javára a fent említett okok miatt. (Sajnos erre több felekezet gyakorlatában is látunk példát.)

4. Az Ige nincs bilincsbe verve (2Tim 2,9) A kimondott ige – Isten szava – elvégezte munkáját és létrejött a teremtett világ. A testté lett Ige (Jn. 1,14) – azaz Jézus Krisztus – szintén elvégezte a (megváltás) munkáját és létrejött az Egyház, mely nem önmagáért és nem önmagának él, hanem a Megváltó Úr Jézus Krisztusnak és az írott Ige (Szentírás) által él. E nélkül csak vegetál, de nem él. A reformáció úttörői, Luther Márton és Kálvin János is ezekre az alapvető igazságokra (üdvösség, örök élet: egyedül Jézus Krisztus által, egyedül hit által, egyedül a Szentírás által) irányították a figyelmet. Pál apostol mindezt úgy fogalmazta meg ifjú munkatársának, Timóteusnak írt I. levele 2. részének 5. és 6. versében: „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.” Az élő Egyház ma sem nélkülözheti az élő Isten élő Igéjét! Nincs megújulás, megtérés vagy életre kelés Isten Igéje nélkül!

Túrmezei Erzsébet:

Karácsonyi utak – karácsonyi kérdések

**Mutasd meg a bizalom útját,
azt a csillagfényes utat,
amelyiken a bölcsek jártak
megtalálni Királyukat!**

**Mutasd meg a szolgálat útját,
amelyen csendben József járt,
hogy szemünk-szívünk nyitva legyen,
ha szenved a felebarát!**

**A szeretet útjával áldj meg,
amint láthatom Máriában,
hogy akivel csak találkozom,
ahhoz a jó szót megtaláljam!**

**A hála útján pásztorokkal
hadd magasztaljam tetteidet!
S adj, Uram csodálattat teli,
előtted mindig nyitott szívet!**

**Reménység útját! Arra vágnak
sokan betegen és szegényen.
Engedd ragyogó csillagodat
mindig látni a sötét égen!**

**S ha erőm elfogy, maradj velem
ne hagyj magára gyermeked!
Áraszd rám karácsonyi utakon
újra sugárzó fényedet!**

Váczy Gábor

Szeretettel köszöntjük Dr. Székely Károlyt 80. születésnapján

Dr. Székely Károlyt, a gyülekezetben felvállalt, betöltött szerepéről, életéről, a fontosabb lelki és emberi értékekről kérdeztük.

24 éve vagyok kapcsolatban a gyülekezettel, ekkor költözött ide a család Kárpátaljáról. Mindhárom unokám a Református Egyházban lett megkeresztelve, azóta vagyok aktív tagja a református egyháznak. Később 3 cikluson keresztül voltam a presbitérium tagja. Mint orvos, főleg a szociális problémákkal

igyekeztem foglalkozni.

Akkoriban Faragó Tibor bácsi volt a lelkipásztor, jó kapcsolatot sikerült kialakítanom vele és a presbitériummal. Ekkor, tehát a 90-es évek elején, kevesen jártak még a gyülekezetbe. Hála Istennek, mára megsokszorozódott azok száma, akik rendszeresen eljönnek vasárnaponként a gyülekezet közösségébe. Nagy örömmre szolgál, hogy ezek közt ott van a családom és az unokáim is, akik a dunaharaszti gyülekezetben konfirmáltak, és lettek aktív tagjai a közösségnek.

Az említetteken túl, különösen szívemen viseltem a segédlelkész-lakás vásárlás ügyét, valamint az új templom megépítését. Utóbbiban ma is szíve-

sen részt vállalok, hisz fontosnak tartom, hogy gyülekezetünk növekedésének, szellemi és testi gyarapodásának a helyhiány ne szabjon gátat. Lelki, szellemi vonatkozásban fontosnak találok az egymás iránti szolidaritást, a gyülekezeti tagok közötti testvéri szeretetet, egymásra való odafigyelést. Fontos számomra, hogy azt, amit hallunk hétről hétre a prédikációban, át tudjuk ültetni a gyakorlatba is, és nagyon jó látni azt, hogy a mostani gyülekezetnek milyen sok aktív, szolgáló tagja van, akik szívükön viselik az idős, elesett emberek látogatását, a diakóniai szolgálatot, vagy épp az ifjúság körében végzett munkát.

Ezen kívül kiemelném még az ökumené szellemiségét. Öröm számomra, hogy Dunaharasztiiban a keresztény gyülekezetek összetartanak, évente több alkalommal is közösen vehetünk részt istentiszteleteken, emelven ezzel keresztény országunk fejlődését, talpra állását. Valamint a testvérgyülekezetek létét is fontosnak tartom, hogy a határon túli magyar reformátusokkal is közösségben lehetünk, meglátogathatjuk egymást.

Köszönjük sorait, Istentől áldott boldog ünnepet kívánunk!

Csillagtúra 2012. - Kirándulás a Budai-hegységben

2012. október 22-ének estéjén, hét óra magasságában az izgatott raj gyülekezni kezdett templomunk előtt indulásra várva. Akkor még csak találgattuk, mi vár ránk ezen az éjszakán, hisz egy huzamosabb időtartamról volt szó. Amikor megérkeztem, már ott volt mindenki, ám örök utolsóként, ez tőlem teljesen természetes.

Miután mindent rendre ellenőriztünk, indulásra került sor. Odavezető utunk alatt az autókban (legalábbis a miénkben) nagyon jó hangulat uralkodott, beszélgettünk, és sokat nevettünk. Másfél-két óra múlva elértük első célunkat, ami igazából az indulás helye volt: a Hűvös-völgy. Itt egy rövid, kb. 3 km-es út következett. Az első kilométereket még kicsit izgatottan, és szorongva tettük meg, ám ez természetes, ha az ember egy sötét erdőben sétálva a fiúk érdekes történeteit hallgatja...

Utunk során nagyon sok érdekes feladattal láttak el minket. Összesen hét darab állomáson próbálhattuk ki magunkat. Volt, mikor különféle csillagképeket kellett meglelnünk, verskeresés a János-hegyi játszótéren, fűszerek felismerése szag alapján, egyszóval minden jó, amit elképzelhettünk... Nagy örömeinkre minden állomáson forró tea és táborúz várt minket.

Az éjszaka során nagyon sokat baktattunk, volt, mikor már a földön fekvé azt mondtam, nincs esély. Ám menni kellett, küzdeni, sietni, hegyre fel, völgybe le, magas fák között a hidegben, hisz legkésőbb reggel hét órára az Anna-rétre kellett érünk. Volt, mikor már a fáradtságtól csukott szemmel talpaltunk. Ám nagyon élvezetes volt, hisz folyamatosan erőt öntöttünk a másikba egy vicc, egy saját szerzeményű dal, vagy egy régi történet keretében. A hajnali órákban, mikor a csillagok elvándorolni látszóttak, boldogok voltunk, hisz tudtuk, feladatunkat majdnem teljesen megoldottuk, nemsokára itt a vége. Félreértés ne essék, ez volt életem legnagyobb sikerem, ám több óra masszív gyaloglás után bizony különösképp meglátszódtak a fáradtság jelei.

Így öt, fél hat felé nagy örömmel rázendítettünk: „Minden nap veled leszek...” Ez érthető, hisz hitünkre is erősen szükség volt a túra során. De sikerült. Kellő elszántsággal, és persze kitartással véghezvittük régóta tervezett utunkat.

Nagyon sajnálom azokat, akik nem vettek részt ezen az egyébként keresztyén, baptisták által szervezett programon, mert egyszerűen fantasztikusnak bizonyult! És hogy jövőre nevezünk-e? Majd még meglátjuk...

Babocsay Csenge

Kereken tíz év telt el

2002 karácsonya óta, amikor ifjú lelkipásztorunk meghirdette az adakozást egy új templom javára.

Egy évvel voltunk Faragó Csaba tiszteletes úr beiktatása után. A gyülekezet nőtt és nőtt, már teljesen elfoglalta az összes ülőhelyet. Azután már szűk lett a hely is, és kevés a levegő. Hamar megszületett az új templom szükségességének gondolata. Kihirdetésének konkrét előzményére úgy emlékezem, hogy egy repedést fedeztünk fel a templom falán. Ez volt a jel!

Többen megijedtünk, de a vizsgálatok szerint nem a fal süllyedt meg. Ugyanakkor templomunk külső és belső állapotát felmérve nagyon időszerű volt, hogy gyűjtést indítsunk, így Építési - Felújítási Alapunk képződjön.

Mi történt a 10 év alatt? Mire fordítottuk eddig az összegyűlt pénzt?

A templomi légcserre megoldására ventilátort vásároltunk, amelyet 2004-ben építettünk be. Ekkor került sor a fa tetőszerkezet egy részének kicserélésére, megerősítésére, illetve új cserepet kapott az úttest felőli szárny. (A megroppant födémgerendából faragta Irzsik Miklós presbiterünk az udvaron emelt kopjafát.) A tetőfelújítási munkák után a belső fal és a nyílászárók festése következett, majd az udvari rész parkosítása.

Ugyancsak a 2004. év nyarán fogadtuk Nagy János segédlelkészt, akinek kétszobás, 60 m²-es lakást vásároltunk – az Alap pénzből - a városközpontban. Utána itt lakott a többi segéd- és beosztott lelkész is. A lakást jelenleg bérbeadással használjuk.

2005-ben sikerült eladni a kihasználatlan és egyre romló állagú szigethalmi nyaralónkat. Ennek tiszta bevétele is az Építési Alapot gazdagította.

Az évek során fáradhatatlanul kerestük Dunaharasztin a templomépítésre alkalmas, kellően nagy és méltó helyet. Sajnos be kellett látnunk, hogy nekünk ezek egyike sem volt elérhető árú. Kérelmeinkre a helyi önkormányzat

sem ajánlott fel megfelelő telket. Így a 2007. év végén a szomszédos ingatlan tulajdonosától vettük meg a mai templomtelket. E két telket összevonva olyan nagyságú területhez jutottunk, amelyen már egy nagyobb templom és más gyülekezeti helyiségek, valamint a parókia is elfér.

Azonban az ingatlanvétel kiürítette Alapunkat. Megint várakozásra kényszerültünk, hogy tervezettni tudjuk az új templomot. 2009 végén érkezett az önkormányzat segítsége: vállalták a tervezés költségeit. 2010-ben a tervek el is készültek, sőt, a jogerős építési engedélyt is megkaptuk.

2011-ben a presbitérium a jövőbeni új parókia építésének megkezdése helyett –egyelőre – a (meglevő) parókia felújítása mellett döntött. Ennek finanszírozása nagyobb részben önkormányzati forrásból, kisebb részben pedig az Alapból történt.

Építkezhetnénk, de nincs miből. A templom és a kapcsolódó létesítmények teljes kivitelezési becsült költsége mintegy 300 millió Ft. Ezt pusztán gyülekezeti összefogással nem tudjuk előteremteni. Nincs olyan pályázat sem, amin indulhatnánk. Mindannyiunk előtt ismert: gazdasági válság vesz körül bennünket. Támogatást külföldről sem várhatunk. Valószínű, hogy a templomépítés ügyét újra át kell gondolnunk, és módosítani elképzelésünket.

A gyülekezet a tíz év alatt 33 millió Ft-ot adakozott az új templomra, és további, összesen 21 millió Ft-ot különítettünk el vagy kaptunk az Alap részére. Az új templom költségeire és a szükséges felújításokra 11 millió Ft-ot felhasználtunk. Jelenleg 17 millió Ft az Alap pénzvagyona, amit kiegészít a templomtelek és a szolgálati lakás értéke.

Kedves Testvérek!

Azt mondja az Ige: „... imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...”

Tegyük ezt! Imádkozzunk új templomért, és ne lankadjon, hanem erősödjön az adakozási kedvünk!

Tóth Károly gazdasági gondnok

Kedves Testvérek! A 2013. február 10-i vasárnapon – immár hagyományként- hálaadó istentiszteletet szeretnénk tartani a házaspárokért. Ennek keretében külön is köszöntenénk a 2013-ban jubiláló párokat, vagyis azokat, akik 2013-ban ünneplik házasságkötésük ötten osztható évfordulóját. Kérjük és várjuk a házaspárok jelentkezését! Hadd legyenek ők személy szerint is példaadók a fiatalabb nemzedéknek, tanúi Isten szeretetének, aki megtartotta és összetartotta őket hűségben, az örömeiben és a megpróbáltatások között is.

Jelentkezés: 2013. január 20-ig Tóth Károly gondnoknál. (tel.: 06-206549585, vagy e-mail: ktoth@pr.hu)

Wass Albert: Karácsonyi mese

Nagyapánk ott ült szokott helyén a kandalló mellett, s olykor egy-egy bükkfahasábot vetett a sziporkázó tűzre. A szüzdohány füstje kék felhőbe burkolta pipázó alakját ott a nagyszoba végiben, s ezüstös szakállán olykor megcsillant a láng.

Mi gyermekek a mennyezetig érő, gyertyafényben izzó karácsonyfa körül álltunk elfogódottan és izgalomtól elmeredt szemmel, és sóvár pillantásokat vetve a karácsonyfa alatt fölhalmozott ajándékokra, hűségesen elénekeltük a Mennyből az angyal összes verseit. Ének után apám fölolvasta a betlehemi csillag történetét a Bibliából, elmondtuk közösen a karácsonyi imádságot, s azzal nekiestünk a játékoknak, akár karámba szorított birkanyájnak az éhes farkascorda.

Kis idő múltával nagyapánk megszólalt ott a kandalló mellett a maga érdes vénemberhangján:

- Aztán tudjátok-é - kérdezte -, hogy miképpen keletkezett tulajdonképpen a karácsony?

- Akkor született a Jézus Krisztus - felelte Margit húgom okosan új babaháza előtt térdepelve, s nagyapánk bólintott rá.

- Ez igaz - mondta -, mert hogy ő volt az Úristen legnagyobb karácsonyi ajándéka az emberi világ számára. De maga a karácsony már régen megvolt akkor. Ha ideültök mellém a tűzhöz, elmondom, hogyan keletkezett.

Köréje gyűltünk a szőnyegre, mindegyikünk valami új játékot cipelve magával, s figyelmesen lestük a száját, mert nagyapánk nagyon szép és érdekes meséket tudott ám.

- Hát az úgy volt - kezdte el, miután nagyot szippantott a pipájából -, hogy réges-régen, amikor Noé apánk unokái megépítették volt a Babel tornyát, s annak ledőlte után nem tudták megérteni egymást többé, mert az önzés összezavarta a nyelvüket, az irigység és az elfogultság egyre jobban és jobban kezdett elhatalmasodni ezen a földön. Aki nem volt olyan ügyes, mint a szomszédja, azt ölte az irigység, hogy a másiknak szebb háza van. Aki rest volt megművelni a földjét, az irigyelte azt, akinek szebb bűzája termett, s mikor az irigykedés már igen-igen elhatalmasodott az embereken, akkor megszületett benne a gonoszság. A rest lopni kezdett, a tolvaj gyilkolni, s a kéregető rágyújtotta jötevőjére a házat. Addig-addig, hogy egy napon aztán az Úristen odafönt az égben megsokallotta az emberek gonoszságát, s rájuk szabadította a sötétséget és a hideget.

A nap eltűnt az égről, a vizek befagytak, s a rablógyilkos számára nem termett többé semmi az elrablott földön. Nagy fázás, éhezés és pusztulás következett ebből az egész emberi világra. Mikor pedig már közeledett erősen az idő, mikor minden emberi életnek el kellett volna pusztulnia a földön, az Úristen odaintette maga mellé kedvenc angyalát, a Világosságot, és ezt mondta neki:

"Eridj le, hű szolgám, s nézz körül a földön, melyet gonoszsága miatt pusztulásra ítélt. Vizsgálj meg minden embert, asszonyt és gyermeket, s akiben még megtalálsz egy csöpp kis nyomát a jóságnak, annak

gyújtsál gyertyát a szívében. Én pedig majd az utolsó előtti napon alánézek a földre, s ha csak egy kicsike világosságot is látok rajta, megkönyörülök az emberi világon, s megváltoztatom az ítéletet, amit kiróttam rája."

Ezt mondta az Úristen, s a Világosság angyala alá szállott a földre, hogy teljesítse a parancsot. A föld sötét volt és hideg. Mint a csillagtalan, zimankós téli éjszaka, olyan. Az emberek tapogatózva jártak az utcákon, s akinek még volt egy darabka száraz, fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen megossza mással. Egy birkabőr bundáért meggyilkolta apját a fiú, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon-nagyon elszomorodott, hogy hasztalan járta az emberi világot, mert nem talált benne sehol egy fikarcnyi jóságot sem.

Lassanként kiért a városból, s ahogy a dűlőúton haladt fölfele a hegyek irányába, egyszerre csak összelálikozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonszolt magával kínlódva. Kíéhezett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borították a testét, de mégis húzta, vonszolta magával a terhet, bár majdnem öszeroskadt a gyöngeségtől.

"Minek kínlódsz ezzel a fával? - kérdezte meg az angyal. - Hiszen ha tüzet gyújtanál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette."

"Jaj, lelkem, nem tehetem én azt - felelte az ember. - Asszonyom, s kicsi fiacskám van otthon, kik fagnak meg, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Haza kell vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok."

Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával, s mivel az angyaloknak csodálatos nagy erejük van, egyszerre csak odaérték vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt. Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszeriben meleg lett tőle a kicsi ház, s míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kisfiú odahúzódtak a tűz mellé melegedni, az angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban.

"Édesanyám, éhes vagyok..." - nyöszörögte a gyermek, s az asszony benyúlt a rongyai közé, elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s oda nyújtotta a gyermeknek.

"Miért nem eszed meg magad a többit? - kérdezte az angyal. - Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy ma holnap meghalsz."

"Az nem baj, ha én meghalok - felelte az asszony -, csak legyen mit egyék a kicsi fiam."

S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe. A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt:

"Édesanyám, elhozhatom két kis játszótársamat a szomszédból? Ők is éhesek, s nincs tűz a házukban. Megosztanám velük ezt a kis kenyeret, meg a helyet a tűznél!"

Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kisfiúnak, aki boldogan szaladt ki a gyertyá-

val a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez.

S pontosan ekkor érkezett el az utolsó előtti nap, és az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, ha nem is többet, csak hármát, hogy azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.

S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel később távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövi-

debb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jószágot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen ha alátekint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat.

- Ez a karácsony igazi meséje - fejezte be nagyapánk ott a kandalló mellett azon a régi-régi karácsonyestén -, én pedig azért mondtam el nektek, gyerekek, hogy megjegyezzétek jól, és emlékezzetek reá. Mert ez a mi emberi világunk újra építeni kezdi a Babel tornyát, melyben egyik ember nem értheti meg a másikat, jel-szavakból, hamisságokból, elfogultságokból és előítéletekből, s jönni fog hamarosan az irigység is, a rosszindulat, meg a gonoszság, melyek miatt az Úristen újra pusztulásra ítéli majd az embert. Tolvajlás és gyilkosság fog uralkodni a földön, s ha a nyomorúság és a nagy sötétség rátok szakad majd, akarom, hogy emlékezzetek: csak a szívetekben égő gyertya menthet meg egyedül a pusztulástól.

Ady Endre: Karácsonyi rege

1.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn

A nagy Isten
Szent kegyelme sűgna, szállna,
Az én kedves, kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

2.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Oda haza.

De jó volna tiszta szívből
- Úgy mint régen -
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna mindent, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni.

3.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna
Oh de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgotha nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege,
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

(Az oldalt Szadainé Somogyi Erika és Váczi Gábor szerkesztette.)

Visszatekintés 2012-re

Ha visszanezünk az elmúlt évre, megállapíthatjuk, hogy eseménydús esztendő áll mögöttünk. Átéltünk sok örömet és áldást, de a gyász is megérintett bennünket.

Az év első napján, az újévi úrvacsorás istentisztelet keretében letette az esküt az új presbitérium. Egyházközségünk 12 fős vezetőségébe az előző ciklushoz képest fele részben új tagok kerültek. Ekkor még nem sejtettük, hogy ezen az alkalmon kaphatjuk utóljára az úrvacsorai jegyeket nyugalmazott lelkipásztorunktól. Lezárult egy korszak egyházközségünk életében, mert áldott emlékű Faragó Tibor bácsit, aki földi pályafutásának szinte az utolsó napjáig a szolgálatban állt, újév után néhány nappal magához szólította Megváltó Ura. Hálával emlékezünk rá.

Fontos változást jelentett életünkben taksonyi testvéreink január elsejével bekövetkezett önállósodása. Korábbi szórványunk, mint missziói egyházközség levált anyaggyülekezetünkről, és beosztott lelkészünket, Stefán Attilát megválasztották lelkipásztorunknak. Így Faragó Csaba tiszteletes úr egyedül pásztorolja tovább a dunaharaszti nyáját. Ezen körülmények ellenére a tavalyi advent időszakában ideiglenes jelleggel bevezetett vasárnap reggel 8 órai istentisztelet januártól állandósult. Ezzel egyrészt enyhült a 10 órás istentiszteletek telítettsége, másrészt lehetővé vált az igehallgatás azok számára is, akik nem szeretik a zsúfoltságot, vagy valamilyen okból kedvezőbb számukra a reggeli időpont.

Idén a már korábbi években megszokott események - istentiszteletek, házi csoportok alkalmi, férfi és női csendes napok, házaspáros hétvége, konfirmandus hétvége, nyári gyülekezeti tábor, stb. - mellett két rendezvényt szeretnék külön kiemelni.

Június első hétfőjén egy, az egész országot, sőt az egész Kárpát-medencét megmozgató eseménysorozat részesei lehettünk többen a gyülekezetből. A budapesti Papp László Sportarénaiban megrendezett Reménység Fesztiválon jó volt megélni, hogy Isten népe felekezeti hovatartozástól függetlenül képes szeretetben és egységben együtt lenni. A három estén keresztül zsúfolásig megtelt arénában az igei szolgálatokon, valamint a hagyományos és modernebb keresztény zenei élményeken keresztül Jézus Krisztus egyébe kovácsolta az ott megjelent több tízezer embert. A fesztiválra ellátogatott udvarfalvi testvérgyülekezetünk népes ifjúsága is, akiket egy éjszakára vendégül láttunk Harasztin.

A másik újdonság az életünkben a július közepén megrendezett angol nyelvi tábor volt, melyen amerikai vendégek szolgáltak fiataljaink között. A tábor nem titkolt célja a nyelvtanulás mellett az evangelizáció volt. Mindkét esemény jellegzetessége a magyar természetből és érzelmvilágtól merőben elütő laza és felszabadult angolszász életérzés volt. Tudom, hogy többen a gyülekezetből idegenkednek, sőt talán még meg is botránkoznak azon a sokszor szertelen, vidám és hangos lelkiségen, ami az ilyen típusú rendezvényeket jellemzi. Hangulatában valóban jelentősen különbözik ez az életérzés a hazai református kegyesség és liturgia évszázados hagyományaitól, melyekre erőteljes hatással volt nemzetünk borongós, pesszimista és sokszor örömtelen lelkülete is. Az a véleményem, hogy attól nem lesz egy közösség kevésbé krisztusi lelkületű,

hogy hangosabbak az énekei, 21. századi zenei stílusban dicsérik Istent, vagy ha az öröm és vidámság is megjelenik a kegyességükben. Természetesen megvannak ennek az amerikai „happy” kegyességnek és formának a visszasságai is, de látnunk kell, hogy más kultúrákban más módon is lehet őszintén, bűnbánattal az Úrhoz fordulni, legyen szó akár amerikai, fekete afrikai vagy éppen távol-keleti keresztény közösségekről. Isten, aki nem változik, és akihez a történelem során százféle hangszerrel és ezerféle stílusban szállt fel a fohász és a dicséret, csak az őszinte szívet vizsgálja, és nem a decibeleket vagy azt, hogy mennyire régi vagy újabb keletű a zene.

Az év eseményei között megemlítem még nyár végi látogatásunkat erdélyi testvérgyülekezeteinknél, valamint az október elején megszervezett debreceni buszkiutazást. Mindkét program maradandó élményekkel gazdagította a résztvevőket.

Az év szomorú krónikájához tartozik még, hogy szeptemberben vettünk végső búcsút gyülekezetünk korábbi kántorától, Boros Emil bácsitól is. Emléke legyen áldott.

Ez az év az építési munkák terén is hozott előrehaladást. Nyár elejére a templom melletti telken elkészült a filagória (fedett szín), amely lehetőséget biztosít a továbbiakban arra, hogy tavasztól őszi gyülekezeti különböző csoportjai szabadtéri alkalmakat tartsanak, melegebb időszakban enyhíti a helyhiányt a vasárnapi iskolai munkában, és segítséget jelent a szabadtéri istentiszteletek megvalósításában is. Az őszi folyamán folytatódott a munka az utcai parkoló kialakításával és a lelkési hivatal, valamint az ifjúsági terem (régiben harangozóakás) teljes, illetve részleges felújításával. Ezek a munkák részben közmunkával, részben megbízás alapján vállalkozó bevonásával valósultak meg. Sajnos nagy tervünkhöz, az új templom építéséhez ebben az évben sem kerültünk sokkal közelebb, de a megvalósult fejlesztések mindenképpen érezhető fejlődést és segítséget jelentenek a gyülekezet életében.

Továbbra is komoly problémánk, hogy a különböző területeken kevés a szolgáló ember. Azt a jelentős mennyiségű munkát, ami a „megszaporított” gyülekezeti alkalmak következtében jelentkezik, a lelkipásztor mellett egy viszonylag szűk munkatársi gárda végzi el.

Talán nem felesleges, ha felsorolásjelleggel (a teljesség igénye nélkül) számba vesszük, hogy mely területeken végeznek testvéreink lelki, fizikai vagy szellemi munkát, kiegészítve és támogatva lelkészünk szolgálatát: gazdasági-pénzügyi vezetés, hitoktatás, vasárnapi iskola, presbiteri házigazda szolgálat, énekkar, karvezetés, kántori szolgálat, könyvterjesztés, újságírás és szerkesztés, újságterjesztés, hivatali adminisztráció, hangosítás és projektorkezelés, házicsoport-vezetés, ifi-vezetés, házaspárkör-vezetés, baba-mama kör vezetése, diakónia, alapítványi munka, járulékszedés, pályázatírás, táborok és kirándulások szervezése és lebonyolítása, fizikai munkák, takarítás. Azt hiszem, a fenti felsorolásból kitűnik, hogy milyen sok területen van, illetve lenne szükség segítségre.

Visszatekintésem végén szeretném kifejezni köszönetünket a gyülekezet nevében lelkipásztorunknak és

(folytatás a 7. oldalról)

kedves feleségének, Emőkének. A megnövekedett terhek és a családi gyász közepette, a beosztott lelkészt is nélkülözve, hűséggel és teljes odaadással látta és látja el szolgálatát közöttünk, a lelkészi szolgálatban immáron egyedül, mivel az év elején nem csak édesapját veszítette el, de egyben a munkatársát is.

Összességében elmondható 2012-ről, hogy a január nagy változásokkal indult, és programokban gazdag évünk volt, melyekben megtapasztalhattuk, hogy Menyeyi Atyánknak áldása velünk van.

Áldott Karácsonyt és Boldog Új Évet Kívánok!

Vörös Péter gondnok

A mi ifink

Hogy hogyan is lehetne definiálni az ifi szót?

Nos, valójában annyit takar, hogy az ifjúság együtt van és beszélget, tanakodik Istenről és az ő tanításáról. Igen, tényleg ennyit takar látszólag, de ami valójában a mi ifinket jellemezné, az a kötődés, szeretet, figyelmesség, na meg a humor lenne.

Simon Kriszti és férje, Gábor összefogta a gyülekezet akkori fiataljait, és egy közösséget kovácsolt belőlük. Először még persze nem voltunk sokan, csak el-eljártunk, ismerkedtünk a többiekkel és Istennel. Mára már egy összetartó kis társasággá cseperedtünk. Nagyon sok élménnyel teli programban vehettünk részt, például minden évben lementünk egy hétvégére Galyatetőre, ahol különböző témákat boncolgattunk. Ifjúsági alkalmakon vettünk részt, ahol még több ifivel találkozhattunk, és még több élménnyel gazdagodhattunk. A gyülekezeti táborokban is többnyire sokan részt vettünk, ahonnan mindenki feltöltődve érkezett haza. Minden péntek délután összeülünk a gyülekezeti teremben, és várjuk, hogy Krisztiék milyen témával készültek nekünk. Az ifik beszélgetéssel, Bibliaolvasással, játékkal, énekléssel és imádkozásokkal telnek. Nemrég bevezettük, hogy minden hónapban hívunk egy gyülekezeti tagot vendégnek, aki elmeséli nekünk élete történetét, miként került a mi templomunkba. Amikor csak engedi Csaba bácsi ideje, akkor mindig bejön ifire, aminek mi nagyon örülünk, s ilyenkor hoz nekünk új dalokat, amiket megtanít nekünk, és érdekes témákkal is készül, melyeket aztán meg is beszélünk.

Azt gondolom, hogy sok mindenben keresztülment már ez az ifi, és köszönet Krisztinek és Gábornak, na meg persze Csaba bácsinak azért, hogy a mai napig is összegyűlünk péntekenként, és hálát adhatunk Istennek a gondviselésért.

Till Mariann

Majosházi Hospice Ház

„Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek” (Máté.5.7.)

A Református Dunamenti Kistérségi Diakónia 1996-ban alakult az egyház tagok, diakónusok részvételével egyesületi formában. Évek alatt mélyebb benyomást kaptunk a hátrányos helyzetű emberek életéről, elhagyatottságukról, ezért fogalmazódott meg bennünk egy önálló Hospice Ház (menedékház) felépítésének ötlete, mellyel ezen réteg is emberhez méltó körülmények között távozna e földi életből.

Egy vidéki ember számára, akinek idegen a városi környezet zaja, szaga élet-idegen, zavaró egy kórházban meghalni. Hiszszük és valljuk, hogy minden keresztyén embernek felelősséget kell vállalnia az elesett, szegénysorba került felebarátjáért. A leendő Majosházi Hospice Ház építéséhez szükséges telek rendelkezésünkre áll magánszemély adományából, az épület építési engedélyezése folyamatban van. Az épület szükséges berendezési tárgyait, felszerelését a hollandiai, Enschedében működő Karmel International segélyszervezet biztosítja majd, melyek leszállítása már megkezdődött.

Az épület alapkövének ünnepélyes letételére 2012. október 27-én került sor Dr. Szabó István püspök úr, Dr. Bekk Mária (az Országgyűlés Elnökének felesége) és Dr. Páva Hanna

(Emberi Erőforrások Minisztériuma, helyettes államtitkár) fővédnök asszonyok jelenlétében.

Az OEP által támogatott, **ingyenes otthoni hospice ellátást** a térségben 2009 január 1-től látjuk el 14 településen: Áporka, Apaj, Délegyháza, Dunaharaszti, Dunavarsány, Halásztelek, Kiskunlacháza, Majosháza, Szigetsép, Szigethalom, Szigetszentmiklós, Taksony, Tököl és Szigetújfalu.

A hospice olyan ellátási forma, melyben a gyógyíthatatlan – elsősorban daganatos – betegek fájdalmainak és egyéb tüneteinek megszüntetésével vagy csökkentésével a betegek életminőségének javítása a cél.

Szolgálatunk első és legfontosabb célja, hogy csökkentse a családok megterhelését, és egyaránt támasza legyen a betegnek és gondozójának, mind fizikai, mind lelki és szociális problémáinak megoldásában, ápolási eszközök **ingyenes** biztosításával (speciális kórházi ágy, matrac, szoba WC, tolésszék, betegemelő).

Várjuk önkéntesek segítségét is, akik vállalnák a „Téglajegy” árusítását, hiszen hospice szemlélet szerint felekezeti hovatartozás nélkül, politikailag független, személyi válogatás nélküli ellátást végzünk.

A Hospice Ház építkezése támogatható a „Vendégváró receptkönyv” és különböző címletű „Téglajegy” vásárlásával. A befolyt adományok alakulásáról és az építkezés folyamatáról a helyi újságokból, és az önkormányzatok honlapján, vagy a www.dunamentidiakonia.hu oldalon lehet majd érdeklődni.

Kontha Benőné, Piroksa,
diakónus elnök
06-20/311-92-42

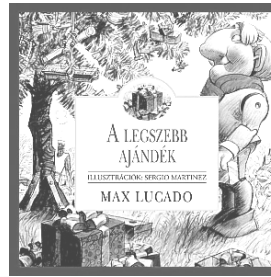
Pancsinello sorozat
2. rész
Különleges ajándék

Max Lucado könyvét, A különleges ajándékot kortól függetlenül bárki olvashatja, mert nagyon tanulságos. Ez a könyv Pancsinellóról és barátairól szól.

Egy napon egy család érkezett a városba; rossz volt rájuk nézni. Nem volt ruhájuk és enivalójuk sem. Koszosak voltak, és a szekerek kereke is törött volt. A család Élihez, a manók faragójához akart menni. A famanók megpróbálták segíteni rajtuk. Henry, a pék felajánlotta a ruháit a család számára, a polgármesterné pedig főzni próbált, mert ahogy mondta: „Igen, valaha főztem. Egyszer. Jó régen. Legalábbis segítettem ...” De kiderült, hogy a pék ruháiból egyik sem volt jó, és a polgármesterné nem tudott főzni. Hogy mi következik ezután, kiderül a könyvből. Én csak annyit tudok mondani, hogy eddig akárhány gyereket és felnőttet megkérdeztem, mind azt mondta, hogy „ez az egyik kedvenc történe-

tem”. Szeretettel ajánlom ezt a könyvet minden könyvbarát gyerekeknek és felnőtteknek.

Faragó Dorottya (12 éves diák)

Pancsinello sorozat
6. rész
A legszebb ajándék

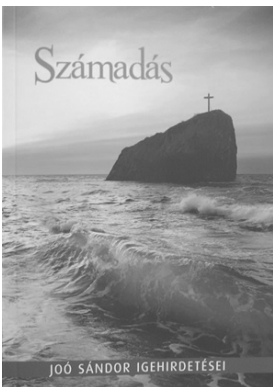
Ebben a könyvben egy kis manóról olvashatunk, aki a társaihoz hasonlóan a legjobb ajándékot akarja adni gazdájának, Élinek, a fafaragónak.

Nézegeti az elkészült ajándékokat, de neki nem jut semmilyen jó ötlet az eszébe. Eközben segít az egyik barátjának, de egy kis baleset történik. Hogy mi is pontosan, azt megtudhatjátok a történetből!

Nekem nagyon tetszett ez a kötet, és a testvéreim is nagyon élvezték, mert nagyon vicces és izgalmas volt. Ajánlom minden hozzám hasonló gyerekek, sőt, a felnőtteknek is!

Faragó Emese (10 éves kisdíák)

Számadás

A fenti címmel jelent meg a közelmúltban **Jóó Sándor volt pasaréti lelképásztor életműsorozatának utolsó kötete**. A sorozat első könyve: „Készülj Istened elé” Mindnyájunknak ez a feladata, hiszen a számadás ideje hamar eljön, életkortól függetlenül szükségünk van rá. El kell gondolkodni, hogy vajon mi valóságosan készülünk-e, vagy csak a szavak szintjén tesszük...? Az új könyvből ajánlasként a számos értékes igehirdetés közül, aktualitása miatt az 1938. nov. 27-én, az utolsó békeév, adventjén elhangzottat választottam:

Mást várjunk? (Luk. 7. 19.)

„Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy más várjunk?”- kérdezi Keresztelő János tanítványain keresztül Jézustól. Ebből a kérdésből a kételkedés, sőt a csalódás hangja csendül ki, olyan mintha mi kérdeztük volna. A várakozás sokféle lehet. János ekkor türelmetlen. Boldog az az ember, aki lelkes izgalommal tudja átélni a várakozás idejét. Az igazi öröme előre készülni kell az embernek. Lehet-e az emberiségnek nagyobb öröme Jézus Krisztus eljövételénél? Kiüresedik a karácsony, ha nem készülünk rá eléggé.

Jánosnak kétféle messiásvárás él a lelkében: a kegyelmes és a büntető. Ő még nem tudta, hogy Jézus kétszer jön el. Évszázadok óta hirdetik, hogy Krisztus a király, azonban a földön uralkodó tengernyi büntől ebből kevés látható. Urunk nem tehetetlen szemlélője az eseményeknek, nem marad el, csak még nem érkezett el visszatérésének ideje.

Jézus munkája kétezer év óta a mai napig abban áll, hogy

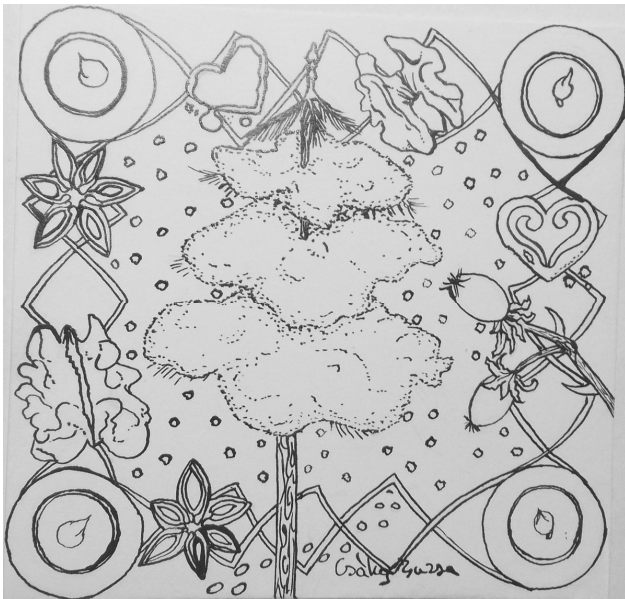
- ...a vakok szemeik világát veszik...” és belelátanak saját lelkükbe, és meglátják életük minden szennyét, de meglátják a megváltót, a síron túli életet is;
- ...a sánták járnak...” nem tehetetlenek többé a jóra, képesek Isten törvényében élni;
- ...a poklosok megtisztulnak...” a bűn halálos betegségében szenvedők meggyógyulnak;
- ...a siketek hallanak...” képesek meghallani Isten szavát;
- ...a halottak feltámadnak...” az erkölcsi halottak új életre kelnek;
- ...a szegényeknek az evangélium hirdetik...” hogy a szenvedők Benne megtalálják a vigasztalást és a békességet.

A fentiek ismeretében és elfogadásával Jánossal együtt mi is megnyugodhatunk, hogy nem kell más várunk. Ha mi, keresztyének életünkkel hirdetjük Krisztust, akkor az emberek jelentős része Jézust várna és senki más. Ha a magunk életében megtapasztaljuk az Ő munkáját, akkor válik bizonyossággá a karácsony.

Adja meg a mi Urunk, hogy a reklámok áradata, a villódzó fények vakítása, az üveggömbök hamis ragyogása helyett tudjuk, hogy kit várunk, az igazi urat: Jézus Krisztust! Ezzel a bizonyossággal készülünk Istenünk elé.

Gyöngyösi Rózsa

Istentiszteleteink advent idején és a karácsonyi ünnepek alatt

DECEMBER

16.	8.00	Istentisztelet
	10.00	Ifjú házások adventi istentisztelete
23.	8.00	Istentisztelet
	10.00	2012-ben keresztelt gyermekek adventi istentisztelete
	16.00	Gyermekkarácsony (szabadtéri)
24.	16.00	Szentesti áhítat
25.	8.00	Karácsony úrvacsorás istentisztelet
	10.00	Karácsony úrvacsorás istentisztelet
26.	10.00	Karácsony úrvacsorás istentisztelet
30.	10.00	Családi istentisztelet
31.	16.00	Szilveszteri imaóra
	17.00	Óévi istentisztelet

JANUÁR

1.	10.00	Újévi úrvacsorás istentisztelet

Keresztelők a 2012. évben

RácZ-Jankó Bendegúz
RácZ-Jankó Zsombor
Nagy Róbert
Balogh Patrik
Helméczy Lilla Szandra
Sarnyai Tamás Barnabás
Kemény Andor
Laki Dóra
Skrylik Zsófia
Faddi Gréta
Radics Kincső
Mets Blanka Andrea
Mets Nóra Viktória
Ughy Nándor
Kaltenecker Bendegúz
Antoska Diána

2012. évben konfirmáltak

Felnőtt

Ughy Hajnalka

Serdülők

Kaizer Rebeka
Till Mariann

2012. évben házasodtak

Szabó Róbert – Makkay Elvira
Nemes András – Bagosi Kata
Mathias Schulc – Gombár Erika
Dobos Márton Attila – Kulcsár Katalin

2012. évben elhunytak

Faragó Tibor Gergely lelkész

Gyülekezetünk tagsági nyilvántartásának zöme bő három évtizede készült. Akkor sokszor csak arra volt erő, hogy a felfedezett református testvéreink nevét és lakcímét jegyezzük.

Három évtized után szeretnénk az egyháztagsági nyilvántartásunkat frissíteni, pontosítani, a hiányzó adatokkal kiegészíteni, ezért arra kérjük mindazokat a református testvéreinket, akik fontosnak tartják, hogy a Dunaharaszti Református Egyházközség tagjai, hogy 2013 januárjától legkésőbb május végéig istentiszteleteink előtt-után, vagy a hivatali időben ellenőrizték egyházközségi nyilvántartási lapjukat és szükség esetén egészítsék ki a hiányzó adatokkal.

Jelentkezésüket feltétlen várjuk!

Presbitérium

Takács Péterné, Kádár Éva Ilona
Péter Károly
László Istvánné, Barsi Aranka
Papp Mária
ö.zv. Vékony Imréné, RácZ Margit
ö.zv. Molnár Károlyné, Damásdi Eszter
ö.zv. Szabó Józsefné, Balázs Anna
Répási Károly
Bagó István
Bakai Józsefné, Bárany Virág
Barta Györgyné, Nagy Csilla
Balogh Gyula
Szanyi István
Kormos Jánosné, Hamza Anna
Bagaméri Menyhért
Balog Zoltán
ö.zv. Máté Imréné, Balló Margit

Ady Istvánné, Wittmann Irén
ö.zv. Szegedi Józsefné, Farkas Irén
Szalai Gyula
ö.zv. Szakál Mihály István
Horváth Sándor Árpádné, Gégény Irma
Ruszt Lajos
Szekeres József
Sándor Béla
Somogyi Jánosné, Polgár Ilona
ö.zv. Pintér Istvánné, Kalló Banducz Lilla Ágnes
Boross Emil Ervin kántor
Siska István
Jakab Sándor
Fehér János
ö.zv. Farkas Józsefné, Csoma Ilona
(A fenti felsorolás 2012. november 14-én lezárt anyakönyvi adatokat tartalmaz.)

(Az első oldalon látható rajzot Szentgyörgyi Anita, a hátsó oldalon található pedig Csáky Zsuzsa készítette.)

Dunaharaszti Református Templom - Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 24 490-389)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu
e-mail: ujsag@dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész – Szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Szerzők: Babocsay Csenge, Faragó Csaba lelkész, dr. Székely Károly, Till Mariann,
Tóth Károly, Váczi Gábor, Vörös Péter – Tördelés, grafika: Csáky István
e-mail: szerkesztoseg@dunaharasztireformatus.hu